

Marcello Potocco *Pesmi**batik*

slika afriških stojnic.
Buče. Buče? Ali gvave?
Ženska izbočenih prsi in bokov,
na glavi košara,
in moški v tunikah,
veliko košar
in vsi so kot uročeni zastali
v gibanju.

To je samo slika,
samo ena od vseh teh slik.

Če bi slika mogla
nadomestiti človeško telo in nežnost
njegovega dotika,
bi bil neizmerno bogat.

pesem za Klimtove ženske

vse so gole. tako hudo gole
kakor razkriti ledeniki,
ki topijo vse okrog sebe,
razen sebe.

tako ovite v zlato,
da je njihova koža skoraj zlata,
da rožnato telo proseva skozi,
kakor barva neba skozi oblake,

tam, kjer rdečina krvi
in madeži vabljevosti
dajejo dom presunljivemu užitku,

samo nagovarjajo moj pogled,
ne da bi njihove odprte prsi
odprle tudi usta,
da bi še one zaslišale svoj glas,
ki jih požira prav tam, sredi jamice, da
mogoče drhtijo.

ogledovanja

začudim se ihti obrazov,
ko pod zrcalom, ki mi ga držiš,
v tankih gubicah
preštevaš izgovorjene besede:

mnogotere,
ki ne razkrijejo svojega pomena,
dokler njihova praznina znotraj in zunaj
ni ovita s prozorno tančico,
na videz kot ženska lica;
ki zakrijejo vse prešteto.

Sploh vidiš, kako preprosto je?
Izgovoriš;
in že zdavnaj sva jih odpisala.

Tamtami

Bobni v noči in
bobni na tlaku, sami
sredi razbitih steklenic,
odvrženih čikov, sami sredi vonja
tobaka in džojntov;
trava zadiši ... Na trgu je bazilika
zagrnjena v mrak, odrevenele
skulpture *Serenissime* in njenih
zgnetenih in nagnetenih ulic
brišejo spomin. In njene harlekinske
maske ... Se bo to telo vzdignilo
iz hlapov vina, žganja, znoja,
kot se spodobi, iz hlapov lagunske
vode? Presmrane od gnitja,
pod gladino, pod lesenimi koli.
In neprizadeti obraz fanta kodrastih las,
ki tolče po bobnu;
kot da ni vsega tega, ampak samo
ti bobni,
ni zibanja teles okoli njega,
ni vrtinca ritma, ki valuje skozi
telesa, samo boben. Samo bobni,

ki dajejo ritem. Neprizadeti obraz
ali ekstaza? Tolče; kot da bi lahko tolkel še
nešteto ur. Ta obraz mi morda pove,
kako zadržati telo, kako ga odreveniti
sredi gibanja, sredi ljubljenja, sredi napetih
mišic, in čutiti, da se stresa skupaj s svetim
svetom. Ali to dekliško telo, razgaljenih ramen
sredi zimskega mraza, ki se zvija, vse bolj
zvija, zaprtih oči, brez čutov. Kakor da bi
ritem razgaljal njene vijugaste, upognjene boke
in tolkel po njih, da jih zatrese. Ali druga telesa?
Ali moje telo, sesuto do utrujenosti? Bobni.
Kakor barke
po kanalih, ki so utonile v laguni,
ko jih je posesala vasa,
in zgnile. Ne čutim. In potem spet čutim.
In če so zgnile, bodo spet zrastle?

Nov vrtinec odplavi to telo teles,
ki ga ne morem prešteti, ki ga ne morem
niti videti, raztreščeno po tlakovcih trga,
ki jih tolčejo noge, da bi zadrhteli,
če ne bi bili kamen. Razbijajo udarci.
Usta se ne premaknejo, in zakaj bi
hotela? Lahko vzdrtavajo, lahko so mirna,

ali lahko se zvijajo, lahko so neprizadeta,
to telo bi lahko odvrгло neprešteto število
mask, ali nedrčkov, ali hlač, in se zasmejalo,
ko bi bila *Falos* in *Bauba* združena
v njegove čvekajoče sramne ustnice,
ki bi rojevale sina-hčer. In sinove

in hčere. In kanale vode. Scalnico,
kri, in menstrualne strdke, in spermo;
in poplavlja ulice. Poplavlja jih s svojimi
maskami in s svojimi bobni. Požiralci ognja
razparajo temo s svojimi usti. Rojevajo žarke
in žonglirajo s prometejsko svetlobo. In svetloba
niha skozi ritem. Komaj še, da vem, zakaj. Zakaj?
Zakaj odhajam? Zakaj prihajam?
Zakaj si želim, da bi se nešteto orgazmov združilo
v enega? Bil bi le drhteča odrevenelost. A celo
zvok zaniha. In celo zvonik. Zappleše, kot
da se bo zrušil na trg; in vprašam se:
Bo pod seboj pokopal le mačko ali mene?

tanka

Med tankim nebom
in globokim odsevom
mirujeta dve črti:

ena loči nebo od vode,
druga izčrpani jezik od teže dotikov.

dvogovor

Počakaj,
da boš zaslišal ta glas, kakor
da bi otroci izklicali
svoje krike, polne odjekov
v odvržene drevesne grče;
počakaj na té glasove,
ki te kličejo daleč zadaj,

in jim nikoli ne znaš povedati,
kako daleč,
kako kruto je, da se
ne obrneš za njimi.
In da ne veš,
kako se boš lahko izpovedal do dna,
kako boš izpil čašo vina
in svoje oči obrnil proti nebu?

In če ti jaz ne znam povedati, kaj ljubim,
kdo se mi smili in koga pustim v očeh ...
in tvoj glas je prav tako nem
kot moje oči?
To je vse, kar stoji pred nama?

tanka

in potem vonj rožmarina,
 ki se razkraja
 v neprijeten, črn odtenek glasu
 zakaj se oziraš nazaj,
 če nisi pripravljen, da izgubiš svoj glas?